

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙ'Υ'

Η Φλωρέτα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου).

— Καλά, καλά, κόρη μου, τής είπε, κάνε όπως θέλεις έσύ.

Και τήν έφίλησε με στοργή στα μάτια.

Αμέσως κατόπιν ή Φλωρέτα έφυγε για τὸ σπιτάκι τῶν Καμάρ, για να δῆ τὸς φίλους τῆς και να τὸς πάη τρόφιμα. Βρῆκε τὸν γέρο Καμάρ να κόβη πέτρες σ' έναν κοντινὸ λόφο.

Η δουλειά εκείνη ήταν πολὺ δύσκολη κι' επικίνδυνη.

Ο Καμάρ άνοιγε στὸ βράχο τρύπες μ' ένα λαστό, τῆς γέμιζε με δυναμίτιδα, τοποθετοῦσε τὸ φυτίλι, έβαζε φωτιά κι' ένα κομμάτι από τὸν πετρώδη λόφο τριναζόταν στὸν άέρα και γινόταν κομμάτια.

Η σύζυγός του έπλενε σὲ μιὰ μικρὴ σκάφη τὰ ρούχα τῶν παιδιῶν. Αὐτὰ μόλις άναγνώρισαν τὴ Φλωρέτα, έτρεξαν γύρω τῆς και τὴν περικύκλωσαν. Τὸ έν' απ' αὐτὰ προσπαθοῦσε να σηκώση τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ τῆς για να δῆ τί είχε μέσα. Τὴν ἡμέρα πού ή Φλωρέτα τὸς εἶχε πῶσει τὸ κουνέλι και τὰ άλλα τρόφιμα, είχαν χορτάσει τόσο καλά —πράγμα πού σπανίως τὸς συνέβαινε— ὡστε δέν ξεχασαν καθόλου τὴν καλὴ κοπέλλα πού τὸς εἶχε πάει.

Ο Καμάρ, αφήνοντας τὴ δουλειά του, πήγε κι' άνοιξε τὴν πόρτα τοῦ καλυθόσπιτου και ή γυναίκα του, άφου σκούπισε τὰ χέρια τῆς στὴν ποδιά τῆς, μπῆκε μέσα, ακολουθουμένη από τὰ παιδιά τῆς.

— Κάθησε, κυρία Φλωρέτα, τῆς εἶπε. Έσύ είσαι κατακόκκινη... Μ' αὐτὸ τὸ βάρος πού κρατᾶς στα χέρια σου, χεῖς καταδρῶσει...

Και ή γρηά μητέρα πήρε από τὸ χέρι τῆς τὸ καλάθι, μ' έναν τρόπο ὁ ὁποῖος εἰδειχνε μεγάλη περιέργεια και σημαίνει: «Τί να ἔχη άρά γε μέσα;»

— Σᾶς έφερα τρεῖς ὀκάδες κρέας, τρεῖς ὀκάδες βούτυρο άλατισμένο από τὴν άγελάδα μας και τρία ψωμιά, εἶπε ή Φλωρέτα σαν ν' άπαντοῦσε στὴ φτωχὴ μητέρα.

— Σὺ δέν είσαι κορίτσι, έσύ είσαι άγγελος! φώναξε ή καλὴ γυναίκα, κατασυγκινημένη. Πόσο καιρὸ ἔχουμε να βάλουμε κρέας στὸ στόμα μας!

— Έχω κάτι να σοῦ πῶ, κύρ Καμάρ, εἶπε ή Φλωρέτα γυρίζοντας πρὸς τὸν λατόμο.

Και κάθησε σαν να έπρόκειτο να μιλήση πολλὴ ὥρα.

— Θά σ' άρεσε, τὸν ρώτησε, να εὑρῆκες εντ χτηματάκι, να κάθεις με τὴν οικογένειά σου μέσα στὸ σπιτάκι τῆς και να καλλιεργῆς τὰ χωράφια;

— Μᾶ, κόρη μου, ποῖος μᾶς νοικιάζει ἑμᾶς σπίτι και χωράφια; Μὲ τί ν' αγοράσουμε άγελάδα και άλέτρι, Άπό τὴ μεγάλη φτώχεια μας, κανέναν δέν μᾶς κάνει πειὰ τίσιωσι...

— Μᾶ αν εὑρισκες κανένα τέτοιο χτηματάκι και σε βοηθοῦσαν και λίγο, πῶς θά σοῦ φαινόταν;

— Όποιος πεινάει, δέν τὸν ρωτᾶνε αν θέλη να ράη, άπάντησε ὁ Καμάρ. Μᾶ γιατί με ρωτᾶς; Έτσι, ὅπο περιέργεια, ή ἔχεις κανένα σκοπὸ;

— Κύρ Καμάρ, έρχομαι από τὸν πατέρα μου να σοῦ πῶ νάρθῆς στὸ χτήμα πού αγοράσαμε τελευταία... Δέν εἶνε μεγάλο, μᾶ μπορεῖς να δουλεύης κι' άλλου με μεροκάματο...

— Ω! Ο Θεὸς να σᾶς βοηθή πάντα για τὴν καλή σας καρδιά! φώναξε ή γυναίκα τοῦ Καμάρ. Αὐτὸ τὸ χτηματάκι μου ἔχει μπῆ στὴν καρδιά μου. Κάθε φορὰ πού περνοῦσα από κεῖ, ἔλεγα από μέσα μου: «Νᾶ, αὐτὸ τὸ χτήμα μᾶς φτάνει...» Μᾶ με τί ν' αγοράσουμε άγελάδα; Οὔτε λεφτὸ δέν ἔχουμε...

— Θά προσπαθήσουμε να σᾶς βοηθήσουμε, κυρ Καμάρ, άπάντησε ή Φλωρέτα. Ως τὸ Πάσχα πού μᾶς έρχεται, ἔχει ὁ Θεός...

Η Φλωρέτα, άφου κουβέντιασε λίγο με τὰ παιδιά, έφυγε. Δέν ξαναγύρισε ὅμως κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τῆς, αλλά

πήγε πρώτα - πρώτα στὴν άγροικία τῶν Ντεμάρ.

Εἶχε να δῆ τὴν κυρὰ Ντεμάρ από τότε πού σηκώθηκε από τὴν άρρώστεια τῆς! Γι' αὐτὸ τὴν άγκάλιασε και τὴν φίλησε με μεγάλη συγκίνηση.

Τὰ μάτια τῆς Φλωρέτα μιλοῦσαν περισσότερο από τὸ στόμα τῆς. Κ' ή άγαθὴ γυναίκα καταλάβαινε ὅσα τῆς ἔλεγον, γιατί πριν ή Φλωρέτα άνοιξη τὸ στόμα τῆς, ή κυρὰ Ντεμάρ φώναζε σαν ν' άπαντοῦσε στῆς ένδεχόμενες σκέψεις τῆς:

— Ναι, κόρη μου, ξέρω ὅτι μᾶς αγαπᾶς!

Αλλά ή Φλωρέτα λυπόταν πολὺ πού δέν έβλεπε πειὰ σ' αὐτὸ τὸ αγαπημένο σπίτι τὸν φίλο τῆς. Στὴ θέσι τοῦ ήταν ὁ ἐξάδελφός του ὁ Θωμᾶς, αλλά ποιά διαφορά! Ο Θωμᾶς αὐτὸς ήταν ένα κοιμισμένο παιδι πού δέν ἔκανε άλλο παρά να τρώη από τὸ πρωτὸ ὠς τὸ βράδυ και πού μόλις και μετά βίας σηκώθηκε από τὴν θέσι τοῦ για να πῆ στὴν Φλωρέτα μιὰ καλημέρα.

Η καλὴ νέα εἶχε στὸ μυαλό τῆς τὸ σχέδιο πού ξέρουσε. Εἶπε λοιπὸν στὴν κυρὰ Ντεμάρ πῶς, σιγά - σιγά τῆς εἶχε ρθῆ ή ἰδέα να ἐγκαταστήση τὸν Καμάρ με τὴν οικογένειά του στὸ κτήμα τοῦ πατέρα τῆς και πῶς ὁ Καμάρ δέν εἶχε χρήματα για ν' αγοράση άγελάδα. Ὡστόσο, έπρόσθεσε, αν ὁ καθεῖς ἔδινε κάτι, θά μπορούσαν να μαζέψουν τὸ ποσὸν πού χρειαζόταν για ν' αγοράσουν τὴν άγελάδα.

— Σωστὰ, κόρη μου, τῆς άπάντησε ή κυρὰ Ντεμάρ. Έγὼ εὐχαρίστως θά πῶ στὸν άντρα μου να δώση πενήντα φράγκα.

Η Φλωρέτα τὴν φίλησε χαρούμενη. Και ή κόμησα ντὲ Λάντ θά ἔδινε βέβαια κάτι, και ὁ γέρο Άλλάρ και ὄλοι...

Πραγματικά, έπειτ' από δυὸ μῆνες, ή κόμησα ξαναγύρισε από τὸ Παρίσι στὴν ἐξοχική τῆς βίλλα. Έμεινε δὲ κατάπληκτη ὅταν εἶδε πόσο εἶχε αλλάξει ή Φλωρέτα.

— Πόσο μεγάλωσες, μικρούλα μου! τῆς εἶπε. Η άρρώστεια σου σ' ἔκανε να ρίξης μπῶι. Ημουν πολὺ ανήσυχη για σένα. Εἶχα σκοπὸ να σοῦ φέρω ὕφασμα για να ράψῆς ένα - δυὸ φορέματα, μᾶ καλύτερα να μου πῆς ἑσύ ή ἴδια τί σοῦ άρέσει. Τί θέλεις λοιπὸν;

— Κάτι ἤθελα, μᾶ δέν τολμῶ...

— Λέγε, άφου σοῦ τὸ ζητῶ...

— Ηθελα πολὺ να βρῶ χρήματα για μιὰ άγελάδα...

— Μήπως ψόφησε ή δική σας άγελάδα;

— Ω! ὄχι, τὰ χρήματα αὐτὰ δέν σᾶς τὰ ζητῶ για μᾶς, αλλά για κάτι φτωχὸς, ὅπως εἴμαστε και μεις άλλοτε, πριν ή κυρία κόμησα μᾶς βγάλη από τὴ φτώχεια και τὴν κακομοιριά...

Και ή Φλωρέτα διηγῆθηκε στὴν κόμησα τὴν ἱστορία τῆς οικογένειας Καμάρ. Εἶπε ακόμα ὅτι ὁ πατέρας τῆς τοῦς παραχωροῦσε τὸ σπιτάκι τοῦς για να κατοικήσουν και τὰ χωράφια τοῦς για να τὰ καλλιεργοῦν, ὅτι ή κυρὰ Ντεμάρ ἔδινε πενήντα φράγκα.

— Καλά, εἶπε ή κόμησα χαμογελῶντας, δίνω κι' ἐγὼ τὰ ὑπόλοιπα. Και μὴν ξεχνᾶς, Φλωρέτα, πῶς σε ὄσες φιλανθρωπίες κάνεις, θά δίνω ἐγὼ τὰ μισὰ.

— Ω! κυρία, δίνετε πολλὰ, πάρα πολλὰ, εἶπε ή Φλωρέτα. Και ὁ κύρ Άλλάρ ἤθελε να δώση πενήντα φράγκα...

— Ο Άλλάρ ἄς τοῦς αγοράση εν' άλέτρι... Έτσι δέν θά τοῦς λείψη τίποτε... Τὴν Κυριακή πήγαινε ν' αναγγείλῆς αὐτὲς τίς εὐχάριστες εἰδήσεις στοῦς προστατευομένους σου!...

Εἶχε ρθῆ τώρα κ' ή σειρά τῆς Φλωρέτας να πηγαῖνη, ὅπως άλλοτε ή κόμησα ντὲ Λάντ, τὴν εὐτυχία, ὅπου κι' αν πήγαινε...

Μὲ τίς διακοπὲς, ὁ Ζάκ ξαναγύρισε στὴν βίλλα. Και αὐτὸς ἐπίσης εἶχε ψηλώσει, γιατί κόντευε πειὰ να κλείση τὰ δεκαεφτά του χρόνια. Τώρα ἔμοιαζε λίγο στὸ πρόσωπο με τὴν κόμησα ντὲ Λάντ, αλλά τὰ μάτια τῆς ἦσαν τόσο γλυκά και συμπαθητικά, ἐνῶ τοῦ γυιοῦ τῆς... Ω! τοῦ γυιοῦ

της δὲν ἐνέπνεαν καθόλου ἐμπιστοσύνη...

Ἡ Φλωρέτα βρισκόταν στὸ δάσος μιὰ μέρα, ὅταν ἔξαφνα συνάντησε τὸν Ζάκ. Ὁ γυιὸς τῆς κομήσσης ντὲ Λάντ εἶχε μαζὺ του καὶ τὰ ἔξη σκυλιά του, τὰ ὁποῖα μόλις εἶδαν τὴ Φλωρέτα ἔτρεξαν πρὸς αὐτὴν κι' ἄρχισαν νὰ πηδᾶνε ὡς τὸ λαίμο της γιὰ νὰ τὴν χαϊδέψουν.

— Ἀ! ἐσὺ εἶσαι, Φλωρέτα; Δὲν σὲ γνῶρισα. Δὲν εἶσαι πειὰ κοριτσάκι... Ἐγίνες ἄσπρη καὶ τριανταφυλλένια σὰν ἀρχοντοπούλα...

— Ἦμουν πολὺ ἄρρωστη, κύριε Ζάκ.

— Ἀλήθεια... Κι' ἐγὼ νομίζω πὼς οἱ χωριάτες δὲν ἄρρωταίνουν...

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὴν... εὐγενικὴ αὐτὴ φράσι, ὁ Ζάκ γύρισε τὴ ράχη του πρὸς τὴν Φλωρέτα.

Μιὰ μέρα, ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ θέλησε νὰ πάη νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ κτήμα τοῦ κ. Ντεβὶν, πού εἶχε πολλὰ ζῶα, κι' ἔπειτα τοὺς σταύλους καὶ τὸ χοιροτροφεῖο τοῦ κ. Ντελαμότ. Τὰ δυὸ αὐτὰ χτήματα γειτόνευαν. Ἡ κόμησσα διέταξε νὰ ζέψουν τὸ ἀνοιχτό της ἀμάξι κι' εἶπε στὸν Φραντὶ νὰ καθῆσθαι κοντά της γιὰτὶ ἠθέλε νὰ τὸν συμβουλευτῆ γιὰ μερικά ζῶα πού σκόπευε ν' ἀγοράσῃ, καὶ πῆρε καὶ τὴν Φλωρέτα μαζὺ της.

— Θὰ μάθης τὸ γιατί, τῆς εἶπε.

Ὁ Ζάκ θέλησε νὰ πάη κι' αὐτὸς μετὰ τὴν μητέρα του. Κάθησε λοιπὸν κοντά της στὸ ἀμάξι κι' ἡ Φλωρέτα ἀπέναντί τους.

Ὁ δρόμος ἦταν ὠραϊότατος. Τὸ ποτάμι ἔτρεχε ἐδῶ ἤσυχο, ἄλλοῦ ἔπεφτε μετὰ ὀρμὴ ἀπὸ ψηλά κι' ὁ ἥλιος μετέβαλλε κάθε σταγόνα τοῦ νεροῦ σὲ διαμάντι.

— Ζάκ, κύτταξε τί ὠμορφος καταρράκτης! εἶπε ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ στὸν γυιὸ της. Εἶν' ἕνας μικροσκοπικὸς Νιαγαράς!

Ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς Φλωρέτας συνάντησαν τὴ στιγμή ἐκείνη τὰ μάτια τοῦ Ζάκ, ὁ ὁποῖος δὲν τόλμησε πειὰ νὰ πῆ τίποτε. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καταρράκτης ἔμοιαζε πολὺ μετὰ τὸν ἄλλο στὸν ὁποῖον εἶχαν κινδυνεύσει νὰ πιγούν!

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ζάκ φαντάστηκε τὴν βάρκα, τὸ ρεῦμα, τὸ κουπί πού τοῦ εἶχε ξεφύγει, τὴν Φλωρέτα, ἡ ὁποία προσευχόταν γονατιστῆ καὶ τὸν Γιάννη πού τοὺς ἔσωσε...

Ἀλήθεια, πού ἦταν ὁ Γιάννης; Δὲν τὸν εἶχε δὴ καθόλου ἀπὸ τότε πού γύρισε στὴ βίλλα.

Ἐποῦ, ὁ Ζάκ μετὰ κανένα τρόπο δὲν θέλησε νὰ λάνη λόγο γι' αὐτὸν, γιὰτὶ ἡ Φλωρέτα θὰ καταλάβαινε ὅτι συλλογιζόταν τὸ δυστύχημα τοῦ περασμένου χρόνου.

Μονάχα ἡ κόμησσα, πού ἦταν καταγοητευμένη ἀπὸ τὸ ὠραιότατο τοπίο, μιλοῦσε.

Τέλος ἔφτασαν στὸ κτήμα τοῦ κ. Ντεβὶν, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε νὰ ὑποδεχτῆ τὴν κόμησσα. Ἦταν ἕνας γέρος ἔξυπνος καὶ φιλόξενος, καὶ ἔδειχνε μετὰ καμάρι ὅλα τὰ μέρη τοῦ κτήματός του στὴν εὐγενικὴ πυργοδέσποινα. Τὸ κτήμα αὐτὸ ἦταν ἀληθινὴ κιβωτὸς τοῦ Νῶε καὶ ὁ Ντεβὶν εἶχε μέσα σ' αὐτὸ ὠραιότατα εἶδη ἀλόγων, ἀγελάδων καὶ σκύλων. Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ζῶα κατοικοῦσαν σὲ κομψότατα σπιτάκια. Ὁ Ντεβὶν συνώδευσε κατόπιν τὴν κόμησσα στὸ κτήμα τοῦ γειτόνός του Ντελαμότ.

— Ἐκεῖ θὰ βρῆτε τίς ὠραιότερες ἀγελάδες πού μπορείτε νὰ φανταστῆτε.

— Ἐχει καὶ χοίρους; ρώτησε ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ, γελώντας.

— Ὦ! θὰ βρῆτε λαμπρούς!

Ὁ Ντελαμότ ἦταν στὸ κτήμα του μαζὺ μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ γυιὸ του. Ὁ τελευταῖος, ἕνας ὠραίος καὶ χαροῦμενος νέος, περιποιοῦταν μετὰ ἀγάπη τίς ἀγελάδες του.

— Θὰ ἴθελαι ν' ἀγοράσω δυὸ ἀγγλικούς χοίρους, εἶπε ἡ κόμησσα.

Διάλεξε δυὸ καὶ ρώτησε ἂν ὑπῆρχε καὶ καμμιά καλὴ ἀγελάδα γιὰ πούλημα.

— Ἐχω μιὰ ἐξαιρετικὴ, ἡ ὁποία βγάζει πολὺ γάλα, ἀ-

πάντησε ὁ κ. Ντελαμότ.

Ἡ κόμησσα συμφώνησε τὴν τιμὴ της καὶ τὴν ἀγόρασε κι' αὐτὴ.

— Φραντὶ, μείνε ἐδῶ γιὰ νὰ φέρῃς τὰ ζῶα, εἶπε στὸν δασοφύλακά της.

Κι' ἀφοῦ πλήρωσε, ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι της, ἀφήνοντας πίσω της τὸ ἄρωμα τῆς χάριτος καὶ τῆς καλωσύνης, πού τὴν ἔκανε ἀγαπητὴ σὲ ὅλους.

— Μαντεύεις, Φλωρέτα μου, γιὰ ποιὸν ἀγόρασα ὅλ' αὐτὰ τὰ ζῶα;

— Ὁχι, κυρία...

— Δὲν τ' ἀγόρασα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἡ ἀγελάδα εἶνε γιὰ τοὺς προστατευομένους σου. Φύλαξέ τὴν ὡς τὸ Πάσχα, γιὰτὶ δὲν ἔχουν τώρα σταῦλο. Καὶ τοὺς χοίρους... γιὰ ποιὸν τοὺς ἀγόρασα;

— Δὲν ξέρω, κυρία...

— Δὲν ξέρεις νὰ ἔχω καμμιά ὑποχρέωσι;

— Ὁχι...

— Καὶ τὸ πολὺτιμο πιάτο πού μᾶς χάρισαν οἱ Ντεμάρ, νομίζεις πὼς τὸ ξέχασα; Θὰ τοὺς ἀνταποδώσω τὸ δῶρο τους... Καὶ εἶμαι βεβαία πὼς μετὰ χαρὰ θὰ δεχτοῦν τοὺς δυὸ χυτοὺς χοίρους στὴν ἀγροικία τους.

Καὶ ἡ Φλωρέτα ἦταν βέβαιη γι' αὐτὸ, γιὰτὶ εἶχε ἀκούσει τὴν κυρὰ Ντεμάρ νὰ λέη ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ εἶχε ἕνα ζευγάρι γουρουνάκια ἐγγλέζικα τὰ ὁποῖα παχαίνουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Ὅταν ὁ Φραντὶ ἔφτασε στὴ βίλλα μετὰ τὴν ἀγελάδα καὶ τοὺς δυὸ χοίρους, ὠδήγησε τὰ ζῶα στοὺς σταύλους. Ἡ Φλωρέτα καταγοητεύθηκε ἀπ' τὸ ὠραῖο γάλα τῆς ἀγελάδος.

Κατόπιν ὁ Φραντὶ μετὰ τὴν κόρη του πῆγαν τοὺς δυὸ χοίρους στὴν ἀγροικία τῶν Ντεμάρ. Ἐκεῖ, ἡ Φλωρέτα θέλησε νὰ ξαφνιασῆ τὴν ἀγαθὴ οἰκοδέσποινα.

— Κυττάχτε, κυρὰ Ντεμάρ, εἶπε. Αὐτὰ τὰ ὠραῖα ζῶα, ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ σᾶς τὰ στέλνει γιὰ νὰ τὰ τρέφετε γιὰ λογαριασμό της.

Ὁ Ντεμάρ καὶ ἡ γυναῖκα του ἄρχισαν νὰ ψηλαφούν τὰ δυὸ ὠμορφα ζῶα, νὰ κυττᾶνε τὰ ὄρθια αὐτιά τους, τὰ παχειὰ μέρη τους, τοὺς μακρούς τους ὠμούς καὶ τὰ κοντὰ πόδια τους.

— Ὦ! τί ὠραῖα ζῶα! Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θᾶδινα γιὰ νὰ χωρῶ δυὸ ἀπ' αὐτὰ... Μὰ πρέπει νὰ πάη κανεὶς μακριὰ γιὰ νὰ βρῆ, κι' ἔπειτα λένε πὼς ὁ Ντε-

λαμότ δὲν πουλάει σὲ ὅλους... Ἡ Φλωρέτα γελοῦσε, ἐξεθεί-

αζε τὰ δυὸ ζῶα, τὰ θαύμαζε.

Γέλος, ὅταν εἶδε πὼς εἶχε ἀνάψει στὸ ἔπακρο τὸν πόθο τῶν φίλων της, φώναξε θριαμβευτικά:

— Αὐτὰ τὰ ὠραῖα ζῶα εἶνε δικά σας, κύρ Ντεμάρ... Σᾶς τὰ προσφέρει ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ...

Ὦ! πραγματικά, μετὰ μεγάλη χαρὰ ἐγίνε δεκτὸ τὸ δῶρο ἐκεῖνο!... Τίποτε δὲν θὰ εὐχαριστοῦσε τόσο τὸ καλὸ ἀνδρόγυνο, ὅσο τὸ ζευγάρι ἐκεῖνο τῶν χοίρων κι' ἡ ἀγαθὴ οἰκοδέσποινα τὰ περιποιήθηκε μετὰ μεγάλη φροντίδα.

ΙΣΤ'

ΟΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΟΤΙ Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ ΛΗΘΗ

Ὅταν ἄρχισε ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ πατέρας τῆς Φλωρέτας πῆγαινε στὸ δάσος μετὰ τὸν Ζάκ. Ἡ κόρη λοιπὸν τοῦ δασοφύλακος ἔμενε μόνη καὶ εὗρισκε καιρὸ νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τοὺς Καμάρ, κάνοντας στὰ φτωχὰ παιδιὰ ὅ,τι ἔκαναν ἄλλοτε οἱ ἄλλοι γι' αὐτὴν.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ παιδιὰ ἀναγνώρισαν ἀμέσως τὴν Φλωρέτα καὶ τὴν περικύκλωσαν